

СТОЯН Ц. ДАСКАЛОВ
ЗАКЛЮЧЕНАТА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Бяхме единадесет деца. Шест измряха през войната, останахме пет. Четири момичета и едно момче. Сестрите ми бяха по-големи от мене и ходеха на работа по полето. А аз като единствено момче си седях в къщи и се въртях около майка си. Помагах ѝ във всичко.

— Мамо, кога ще изтъчеш и на мене свилена риза? — питах я аз, като гледах как реди нишките и платното се ниже и опъва и свети на кросното.

— Сега тъка на така ти Софийка... да я оженим, па после на тебе.

Най обичах да въртя чекръка. Пееше в ръцете ми и целият подскачаше. Така го засилвах, че цевта изхвъркваше и преждата се объркваше. Мама ми се скарваше и дохождаше да я оправяме.

— Стига играчка, че ще има и плачка!

— Ама аз... за по-бързо, да оженим така.

За мене чекръкът беше най-хубавата въртележка. Хем пее, хем се върти, хем разхвърля блясъци. Свилените нишки на слънцето святкаха и мене ми се присторваха всякакви картини. Като в приказките. Пее чекръкът, върти се, навива се свилата, мама взима цевите, слага ги в совалката, наплюнчва нишката, свързва я с оная от платното и почва да тъче. Нейното платно беше като картина, тя не тъчеше, а рисуваше. Аз не гледах платно, а книжка с най-хубави картинки и приказки. Пак съм в онова царство, където децата още от малки са облечени като кукли, имат много книжки, могат да четат, която си щат, могат да правят, каквото си щат.

— Е-ех! — въздъхвам аз. — Мамо, нали оженихме така Софийка. Хайде, изтъчи и на мене свилена риза!

— Помагай ти! Да оженим и така ти Дешка, па тогава. Има време за тебе, ти си още малък.

И аз с признателност ѝ помагах, ама като я гледах как свива на лакти платното и после го крои на ризи, пак въздишах:

— Мамо, отрежи едно парче, и за мене! Е това, крайното със зеленката!

— Да оженим и така ти Райна, че тогава!

Оженихме и така Райна. Тогава мама ми каза:

— Да оженим и Иванка.

Най-после дойде и моят ред.

— Няма платно. Карай с тая, кълчищената, през лятото ще храниш буби, ще имаме пашкули, ще наточим свила и тогава ще ти изтъка риза и на тебе. Намислила съм, най-хубавата!

Вече бях на деветото небе. Аз поех кутийките от ръцете на баща ми, турих бубеното семе на топличко. Следях и когато се излюпиха бубите, по цял ден се катерех не само по нашия, но и по чуждите дудове, като коза обирах шумките. Влачех цели торби и хранех бубите, да станат яки, да дадат хубав пашкул с дълго влакно, та мама да ми изтъче най-хубавата риза. Бубите се охранваха, по цяла нощ чувах шумоленето им. Ходех вече на училище, а кълчищена ризица носех. Не, свършено е вече! Догодина ще ида със свилена риза на училище.

Не съм виждал други по-лакоми животни от копринените буби. Ядат до пукване, да им е здраве да ядат. Аз бдях да не се разболеят нещо и да измрат. Вече се завиваха в пашкули на горуньовите вършини, които тате докара от гората, та всяка вършина заприлича на сурвачка. Така бяха замрежили клонките бубите. Когато мама каза, че вече са готови, аз ги обрах. Щото ако не бяхме ги обрали навреме, ако преседят на клонките, бубите вътре не могат да седят повече затворени, пробиват и изхвъркват навън. Вътре в пашкула са добили крилца и изхвърчат да дадат ново семе, ама поразяват пашкулите. Натрупахме ги на камара в стаята. Бяха една камара бели, една камара жълти. За мене, който чакаше първата свилена риза, това бяха две камари имане. Едната жълтици, другата сребро. Бях горд, че съм помагал от семето до бубите. И веднага с бохчи ги занесохме при съседката Музга. Тя имаше точило за свила. Мама ги предаде и си отиде, а аз седях при точилото, гледах как майсторката ги поставяше във врялата вода. После, като омекнеш пашкулът, го точеше и навиваше. Това си беше друг занаят. Аз гледах как вадеха свилата и пак нови картинки ми се престорваха, пак затъвах в приказката. Докато Музга източи свилата, не знаех дом. Грабнахме я с мама и право в къщи.

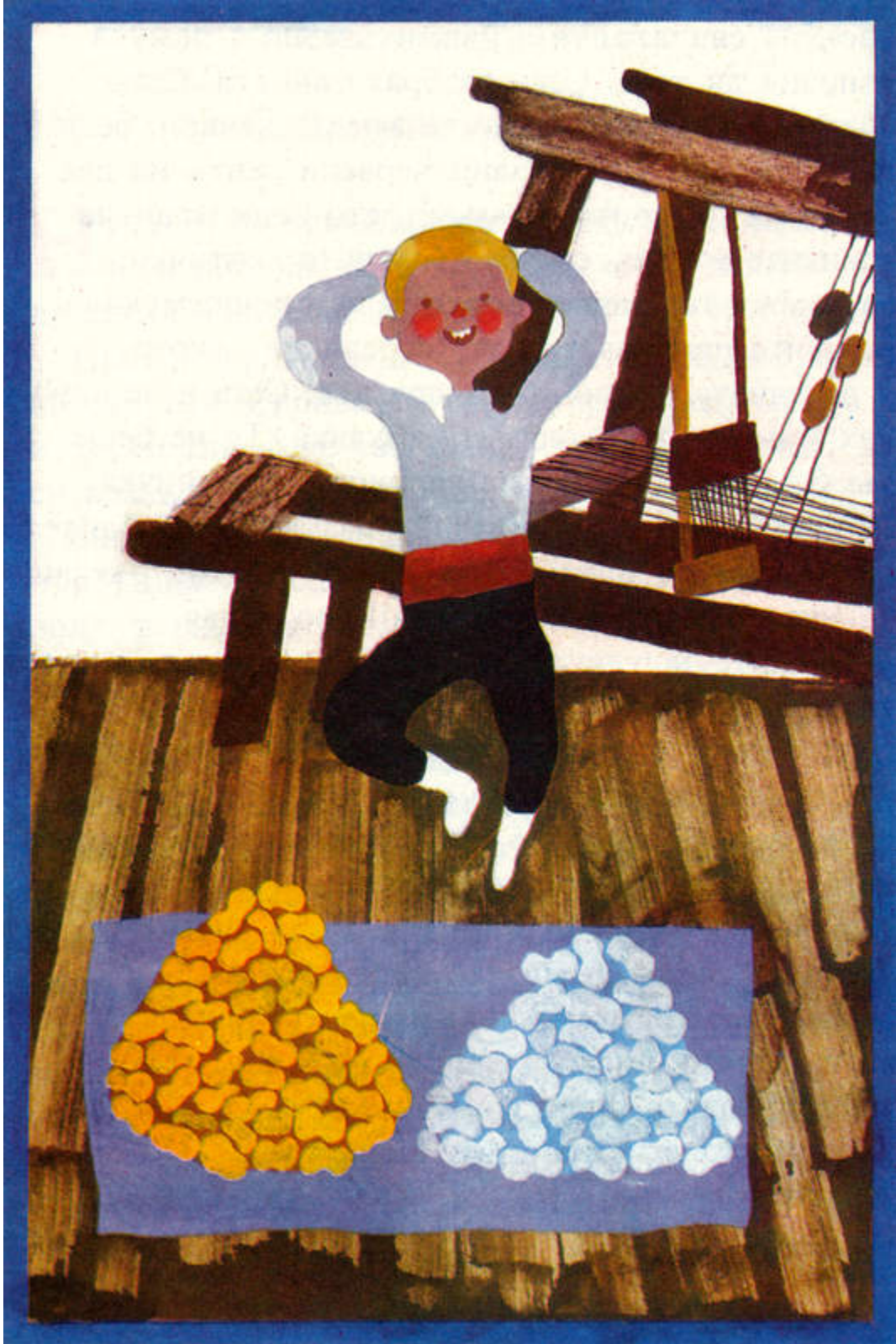
— Хайде сега! Тъчи!

— Не бързай! Най-напред на баща ти, пък тогава на тебе.

— Е добре де, почвай, нали е едно платно и за тате, и за мене! Ти само почвай!

— Нали ти казах, трябва да приготвя преждата, та да ти изтъка най-хубавата риза!

Учудих се как ще приготвя преждата. Тук имаше някаква тайна. Мама ме накара да купя червена боя от бакалницата. Разми я в един чиреп и аз чаках да видя какво ще прави. Тя взе едно от гранчетата, стисна го в длан и го топна в боята, после на още едно място и го остави да съхне. След това пак така хвана като че ли за шията друго гранче, пак го натопи и пак го остави да съхне. Хвана третото за шията и боядиса и него. Това ли беше тайната? Какво щеше да става по-нататък, не знаех, но като изсъхна свилата, тя я наведе заедно с памука и почна да тъче. Сега разбрах тайната. Също като другите ризи, само че вместо кенари, бели и жълти, мама изкарваше червени ленти на две места на платното — там, където беше хванала гранките и боядисвала. Червените лентички се свършваха равно. Боята беше се просмукала, нишките пронизваха като стрелички бялото и от едната страна, и от другата. Сега вече признах мама за най-голямата тъкачка. Тя не беше тъкачка, а рисувачка на картини, художничка. Изтъка платното и ми уши ризата. Най-хубавата свилена риза, която съм носил. С фатени ръкави, каквито нямаше никое дете. Шаро изляя, кокошките закудкудякаха от вършините, петелът закукурига от буницето. И тръгна след мене. Явих се на училището и децата се струпаха да ме гледат. Бях много щастлив и благодарен на мама, че най-после ме премени, та ме гледаха като картинка. Не смеех да пипна ризата.

— Мамо, тури ми я в сандъка за празник, да не я оцапам, и ми дай кълчицената!

Аз тръгнах на училище пак с кълчицената, но в къщи, в писания сандък на мама, стоеше тя, сбъднатата приказка, защото аз самият бях помагал да се изтъче.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.